

Blæst af det. Det ærede Medlem henviste til, at det Blad, jeg er knyttet til, havde opfattet Sagen saaledes, at J. C. Christensen er ond og sur, fordi Menighedsraadsforliget er forkastet. Disse Ord „ond og sur“ findes ikke i „Politiken“; jeg ved ikke, hvor han har faaet dem fra — maaske fra sit eget Indre. Men det er i det ærede Medlems Presse, at denne Sag er bleven opreklameret. Det er basunet ud for alle Vinde, at der var begaaet et Grundlovsbrud, og nu skulde det mødes ordentlig af det ærede Medlem.

Naar man ser paa Forespørgselen, er det ikke vanskeligt at se, hvorfra dens Mønster er hentet, og det er ogsaa blevet bemærket i det ærede Medlems Presse. Den er formet efter den Forespørgsel, som blev stillet i 1883 angaaende det Scavenius'ske Kirkeraad. Forespørgselen lød den Gang saaledes: „Hvorledes kan Ministeren forene den kongelige Resolution af 8. Oktober d. A. om Oprettelsen af et kirkeligt Raad med Grundloven?“ Akkurat det samme Ord om at „forene“ er anvendt i den nye Forespørgsel. Men naar man saa ser, hvad Forespørgselsdebatten den Gang mandede ud i, hvad det var, Folketinget, efter at denne Forespørgsel var stillet, vedtog paa Opfordring af det daværende Venstre, saa lød den vedtagne Dagsorden saaledes: „Idet Folketinget udtaler, at det ikke finder, at den kongelige Resolution af 8. Oktober dette Aar om Oprettelsen af et kirkeligt Raad kan forenes med Grundloven, gaar Tinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.“ Det var det, denne Sag var lagt op til, den var lagt op til en Gentagelse af Dagsordenen fra 1883, for at det ærede Medlem kunde fortsætte, hvad hans Presse havde begyndt, at sammenstille disse to Ting med hinanden.

Men efter at vi have hørt det ærede Medlems Tale, er det jo faldet noget anderledes ud. Mine Følelser overfor det ærede Medlem ere ikke varme, men jeg maa sige, at jeg alligevel med en vis Medfølelse har set hans Optræden i Dag. Det er aldrig morsomt, ja, det er i Grunden altid næsten trist at se en gammel Kunstner, der en Gang har været en Mester i visse Kunster, forsøge paa at gøre dem om igen; men nu kan han ikke mere, hans Øjne svigte ham,

hans Hænder ryste, hans Knæ skælve, han forfejler Springet, det er pinligt. Det, Sagen var lagt op til, har det ærede Medlem ikke kunnet gennemføre, fordi det maatte støde an imod den sunde Sans i hans eget Parti, fordi der overhovedet slet ikke var noget Holdpunkt for det, han tilsigtede. Forholdet er jo det, at hvad det ærede Medlem i sin første Tale fremførte til Begrundelse, Skildringen af hele Venstres Standpunkt i denne Sag, var ganske urigtigt og ganske vildledende. Det ærede Medlem fra Assens (Berntsen) har Ret, naar han sagde, at folkekirkelige Institutioner ikke kunne oprettes paa anden Maade end ved Lov. Det er det, Venstre hele Tiden har hævdet, det er det, der altid har været hævdet i dette Ting. Det ærede Medlem dvælede et Øjeblik ved to forskellige Gange, hvor Folketinget har behandlet saadanne Sager, nemlig i Midten af 50erne og i 1883. Nu er der jo ikke megen Grund til at opholde sin meget ved Sagen efter det Udfald, den aabenbart faar. Men det ærede Medlem har angivet sin Begrundelse, og den skal vel anvendes. Jeg maa derfor have Lov til ganske kort at vise, hvor ganske falsk og urigtig det ærede Medlems Fremstilling af Venstres og Rigsdagens Stilling i denne Sag er.

I 1857, da man i Landstinget, saaledes som det ærede Medlem nævnedes, behandlede Kultusminister Halls Cirkulære om Oprettelsen af frivillige Menighedsraad, et Forhold, som var af en meget mere varig Karakter end det, som den nuværende Kultusminister har ordnet i sit Cirkulære, og som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) angreb, mødte det, som det ærede Medlem sagde, Modstand fra Orla Lehmanns Side. Det ærede Medlem fra Ringkøbing oplæste nogle Ord desangaaende, men jeg vil bede ham om at se, hvad der videre blev sagt i den Tale; thi det har meget mere Interesse for dette Forhold, som vi her drøfte, end det, som det ærede Medlem oplæste. Lehmann sagde følgende: „Ingen, tror jeg, kan være berettiget til at gøre nogen Indvending mod, at Kultusministeren opfordrer sine Præster til at forskafe sig duelige Medhjælpere af Menigheden Jeg tror, at saalænge der ikke paalægges nogen